

Arrest

nr. 175 932 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A.-S. ROGGE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Charikar (provincie Parwan). U bent een Tadzjiekse van etnische origine. Al op zeer jonge leeftijd bent u met uw ouders naar Pul-i Khumri verhuisd. Toen uw broer ziek werd en medische verzorging nodig had, zijn jullie in Karaj (Iran) gaan wonen. In 1381 bent u gehuwd met S.(...) J.(...) (CGVS (...), O.V. (...)). Met uw man en uw twee kinderen bent u naar België gekomen.

Uw man volgde de religie van zijn bekeerde vader en was christen. Uw schoonvader werd omwille van zijn christelijke geloof op gruwelijke wijze door de Taliban vermoord. Uw man zelf werd voor jullie huwelijk in Afghanistan in zijn been geschoten. Ook dit had te maken met zijn geloofsovertuiging. Toen uw familie na jullie huwelijk te weten kwam dat J.(...) een christen is, wilden zij dat u van hem zou

scheiden. U koos echter voor uw man en bent later ook christen geworden. Omstreeks 1382 (2003), toen u zwanger was van jullie zoon, keerden jullie naar Afghanistan terug. De problemen begonnen opnieuw en jullie moesten op verschillende adressen onderduiken. Nadat uw huis werd aangevallen en u bijna werd aangerand, keerden jullie naar Iran terug. Uw dochter is er geboren. In 1390 (2011) werden jullie het land uitgewezen. Opnieuw ondernamen jullie een poging om in Salang te wonen. In de jaren voor jullie komst naar België hebben jullie daar verbleven. Omdat uw man nooit naar de moskee ging en hij aan enkele mensen vertelde dat Jezus de ware is, ontstonden er nogmaals moeilijkheden. Uw man beseftte dat zijn religie een normaal bestaan in Afghanistan in de weg stond en jullie verlieten het land andermaal. Jullie gingen terug naar Iran en bleven er nog een maand alvorens verder te reizen naar Turkije. Via Griekenland en de Balkanroute zijn jullie naar België gekomen. Op 1 september 2015 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat jullie christen zijn. Op 26 maart 2016, enkele dagen na het gehoor voor het CGVS, zullen jullie worden gedoopt in de kathedraal van Doornik. Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw man volgende documenten neer: de taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van u en uw man, een huwelijksakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Teheran, een internationaal rijbewijs afgeleverd door diezelfde ambassade, de vaccinatiekaarten van de kinderen, Iraanse uitwijzingsbevelen voor u, uw man en de kinderen, enkele steunbrieven van vrienden in België, een boekje van een misviering, een interview dat uw man gaf aan de krant l'Avenir, een brief van een geestelijke, een brief van een schooldirecteur, twee attesten die aantonen dat u en uw man begin 2016 voor het eerst naar de catechese gingen en een foto van alle leerlingen die deze lessen volgen. Enkele dagen na het gehoor hebben jullie nog enkele bijkomende stukken aan het CGVS overgemaakt. Het betreft foto's en attesten die aantonen dat u, uw man en de kinderen op 26 maart 2016 gedoopt werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man S.(...) J.(...). In zijn beslissing wordt uitgelegd waarom jullie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het allerm minst geloofwaardig heeft gemaakt dat u al vele jaren christen bent en om die reden problemen kende in Afghanistan. Zo dient te worden gewezen op het interview dat u aan de krant l'Avenir gaf en waarbij u verklaringen heeft afgelegd die in tegenstrijd zijn met wat u heden beweert. U maakte tijdens uw gesprek met een journalist op geen enkel moment melding van het feit als zou u christen zijn. Integendeel, u verklaarde en herhaalde meerdere keren dat uw familie "laïque" was en om die reden werd gevisieerd. U voegde er aan toe dat uw vader en drie broers werden vermoord omdat jullie tot geen enkele religie wilden behoren. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen argumenteert u dat er veel personen van Arabische origine in het opvangcentrum wonen en dat u daarom bepaalde zaken niet kon zeggen (CGVS, p.5). Dit kan geenszins overtuigen: uw getuigenis in de krant als zou u de islam zijn afgefallen, kan immers ook als zeer negatief worden ervaren, mogelijks zelfs negatiever dan dat u christen zou zijn. Bovendien heeft niemand u verplicht om de pers te woord te staan. Als u ervoor kiest in de krant l'Avenir uw levensverhaal te brengen, mag worden verwacht dat u dan ook het échte verhaal brengt.

Verder is het merkwaardig dat uw vrouw op 2 december 2015 ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat ze zich zeven jaar geleden tot het christendom bekeerd heeft (vragenlijst, punt 5). Dit is in tegenstrijd met uw verklaring als zou zij pas in België haar nieuwe geloof hebben aanvaard (CGVS, p.14). Eveneens merkwaardig is dat u verklaart dat u al in Iran af en toe naar een kerk ging (CGVS, p.10) maar dat uw vrouw hiervan niet op de hoogte blijkt: ze ontkent dat er kerken bestaan in Iran (CGVS, p.7). Zij verklaart voorts dat zij pas zeven jaar geleden vernam dat u christen bent (CGVS, vrouw, p.11). Dat is dan weer in tegenstrijd met uw verklaring als zou u haar al voor jullie huwelijk (in 2002) op de hoogte hebben gebracht van uw geloofsovertuiging (CGVS, p.15). Dergelijke inconsistenties ondergraven jullie geloofwaardigheid in zeer belangrijke mate.

Dat u niet als christen in Iran en Afghanistan heeft geleefd, blijkt ook als naar uw kennis van uw religie wordt gepeild. Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat u ook in Iran kerkganger zou zijn geweest maar dat u niet weet of u daar de vieringen in een protestantse of een rooms-katholieke kerk bijwoonde (CGVS, p.10).

Voorts vindt het gehoor voor het CGVS van u en uw vrouw in de "Goede Week" plaats. Als het CGVS u de vraag stelt wat er bijvoorbeeld op donderdag ("Witte Donderdag") en de andere dagen van deze week (waaronder ook Goede Vrijdag) wordt herdacht, blijkt u dit niet te weten (CGVS, p.10). U weet zelfs niet dat zondag met Pasen het hoogtepunt van het kerkelijk jaar gevierd wordt (CGVS, p.10,11). Zelfs als het CGVS u iets later de vraag stelt wanneer u de verrijzenis van Jezus zal vieren, gaat er geen licht branden (CGVS, p.12). U zegt dat niemand u die zaken gezegd of geleerd heeft (CGVS, p.10) en dat u geen Frans begrijpt (CGVS, p.12), wat geen afdoende argumentatie is. Mocht u al jarenlang een aanhanger van het christendom zijn (sinds uw negende verklaarde u voor de DVZ, vragenlijst, punt 5), dan zou uw kennis niet afhankelijk zijn van wat een pastoor in Doornik u al dan niet vertelt.

U legt voorts de Bijbel (in het Farsi) en het Nieuwe Testament op tafel. Gevraagd of u, zogezegd christen sinds vele jaren, de Bijbel kent, antwoordt u dat u er pas na uw aankomst in België wat in gelezen heeft (CGVS, p.11). Dit is opnieuw zeer opmerkelijk. U argumenteert dat de kerk in Iran u geen Bijbel wou geven, al weet u niet waarom u dit zou zijn geweigerd (CGVS, p.11). Bovendien lijkt het logisch dat u zich in dat geval zelf een exemplaar zou hebben aangeschaft. De informatie toont aan dat er in Iran meer dan zeshonderd kerken en honderdduizenden christenen zijn. Het kan dan ook niet al te moeilijk zijn geweest om er een Farsi Bijbel aan te schaffen. Voorts gevraagd welk verhaal u momenteel in uw Farsi Bijbel aan het lezen bent, kan u daar geen antwoord op geven (CGVS, p.11). Evenmin kan u zeggen welk gedeelte van de Bijbel u momenteel doorneemt (CGVS, p.11).

Gevraagd naar enkele namen van de apostelen van Jezus Christus, zegt u er geen te kennen (CGVS, p.11). Nochtans legt u ook het Nieuwe Testament op tafel. Gevraagd naar een verhaal over Jezus, zegt u niet meer dan dat hij de mensen shirts en broden liet delen (CGVS, p.11). Als u wordt uitgenodigd om nog iets te vertellen over Jezus, antwoordt u slechts met: "Wat moet ik zeggen?" (CGVS, p.12). Het is zeer opmerkelijk dat u zonder enige kennis of begeestering spreekt over Jezus die u al zovele jaren in uw hart zegt te dragen (CGVS, p.12). Waar Jezus volgens de overlevering geboren werd, kan u niet zeggen (CGVS, p.13). U meent dat zijn vader Ishaq was (CGVS, p.13) terwijl u na lezing van uw Nieuwe Testament zal leren dat de man Yusuf (Jozef) heette.

Verder verklaart u nog dat u na uw doopsel Daniël zal heten. Wie Daniël volgens de Bijbel was, is u opnieuw geheel onbekend. Dat een man van uw leeftijd zich daar geen vragen bij stelt en de naam aanneemt omdat hij deze gewoon "mooi" vindt (CGVS, p.13), is veelzeggend. De vaststelling dat u niets weet over de religie die u al een drietal decennia zou belijden, onderstreept het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Overigens bleek ook uw vrouw niet op de hoogte van enkele zaken die een christen zou moeten weten. Uw vrouw lijkt evenmin de Goede Week te kennen en ook zij weet niet dat de christelijke kerk de dag na haar doopsel Pasen viert (CGVS, p.11). Zij meent zelfs dat de dood en de verrijzenis van Jezus Christus "vorige zondag", of een week voor Pasen werden herdacht. Gevraagd naar een verhaal uit de Bijbel geeft uw vrouw het voorbeeld van Jezus die aan het kruis stierf. Andere passages uit de Bijbel kent zij dan weer niet. Uw vrouw argumenteert dat u 's avonds te moe was om daar nog veel over te vertellen (CGVS, p.12). Echter, voor iemand die sedert zeven jaar christen zegt te zijn, heeft ook zij een onaanvaardbaar gebrek aan kennis getoond.

Wat betreft het doopsel van u en uw vrouw dat enkele dagen na het gehoor voor het CGVS zou plaats vinden, dient te worden opgemerkt dat dit dient te worden beschouwd als een privé-aangelegenheid. U bevestigt dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van deze gebeurtenis (CGVS, p.13). Dat uw vrouw niet meer weet of het doopsel zaterdag of zondag is (CGVS, vrouw, p.3), toont overigens aan dat dit niet echt een mijlpaal is in jullie bestaan. Gezien de door het CGVS gedane vaststellingen mag hier worden geponeerd dat u dit sacrament op bijzonder opportunistische wijze aanwendt met als enig doel een verblijfsstatus te bekomen.

Hoewel overbodig gezien het ongeloofwaardige karakter van uw christelijke geloofsovertuiging, kan nog worden opgemerkt dat de problemen die u en uw familie in Salang zouden hebben gekend evenmin geloofwaardig zijn gebleken. Zo kan nog worden opgemerkt dat u tijdens het interview met l'Avenir verklaard heeft dat uw vader door de Taliban werd vermoord nadat jullie in 2011 naar Salang terugkeerden. Dat u de dood van uw vader deze keer omstreeks 1995 situeert (CGVS, p.5), ondergraaft uw geloofwaardigheid verder. Ook de vaststelling dat u niet kan verduidelijken wie uw drie broers zou hebben gedood en waar en waarom dit zou zijn gebeurd, is betekenisvol (CGVS, p.6). Of zij voor of na de moord op uw moeder om het leven zouden zijn gebracht, is u overigens vreemd genoeg ook niet bekend (CGVS, p.6).

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan het relaas van u en uw vrouw niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kunnen jullie niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te weerleggen. De taskara's, het internationaal rijbewijs, de huwelijksakte, de vaccinatieboekjes en de uitwijzingsbevelen van de Iraanse autoriteiten bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie meerdere jaren in Iran hebben gewoond. Dit zijn evenwel elementen die in deze beslissing niet ter discussie worden gesteld. De steunbrieven van sympathisanten (een schooldirecteur en twee inwoners van

Doornik) leveren geen enkel bewijs voor uw beweerde problemen in Afghanistan. In de brief van kanunnik P.(...) V.(...) stelt deze dat jullie hier in vrijheid jullie geloof kunnen beleven. Hoe de man tot de vaststelling is gekomen dat dit het christelijke geloof is, kan niet uit de brief worden opgemaakt. Andere documenten (boekje misviering, inschrijving catechese, foto van de leerlingen van deze godsdienstlessen) kunnen aantonen dat u sinds kort naar bepaalde lessen of vieringen bent gegaan maar zeggen niets over de waarachtigheid van uw nieuwe geloofsovertuiging. Wat betreft de attesten en de foto's die aantonen dat jullie op 26 maart 2016 werden gedoopt, kan nog worden opgemerkt dat u hiermee niet aantoont dat iemand uit uw Afghaanse vrienden- of familiekring op de hoogte is van uw démarche, noch blijkt hier uit dat deze bekering oprecht is. Geen van deze documenten kan jullie geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Salang in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het

merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Salang relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit uw district Salang nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Salang in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, meneer S. J. Zij roept geen eigen motieven in. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 175 931 van 6 oktober 2016 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, S. J., verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het allerm minst geloofwaardig heeft gemaakt dat u al vele jaren christen bent en om die reden problemen kende in Afghanistan. Zo dient te worden gewezen op het interview dat u aan de krant l'Avenir gaf en waarbij u verklaringen heeft afgelegd die in tegenstrijd zijn met wat u heden beweert. U maakte tijdens uw gesprek met een journalist op geen enkel moment melding van het feit als zou u christen zijn. Integendeel, u verklaarde en herhaalde meerdere keren dat uw familie “laïque” was en om die reden werd geviseerd. U voegde er aan toe dat uw vader en drie broers werden vermoord omdat jullie tot geen enkele religie wilden behoren. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen argumenteert u dat er veel personen van Arabische origine in het opvangcentrum wonen en dat u daarom bepaalde zaken niet kon zeggen (CGVS, p.5). Dit kan geenszins overtuigen: uw getuigenis in de krant als zou u de islam zijn afgefallen, kan immers ook als zeer negatief worden ervaren, mogelijks zelfs negatiever dan dat u christen zou zijn. Bovendien heeft niemand u verplicht om de pers te woord te staan. Als u ervoor kiest in de krant l'Avenir uw levensverhaal te brengen, mag worden verwacht dat u dan ook het échte verhaal brengt.

Verder is het merkwaardig dat uw vrouw op 2 december 2015 ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat ze zich zeven jaar geleden tot het christendom bekeerd heeft (vragenlijst, punt 5). Dit is in tegenstrijd met uw verklaring als zou zij pas in België haar nieuwe geloof hebben aanvaard (CGVS, p.14). Eveneens merkwaardig is dat u verklaart dat u al in Iran af en toe naar een kerk ging (CGVS, p.10) maar dat uw vrouw hiervan niet op de hoogte blijkt: ze ontkent dat er kerken bestaan in Iran (CGVS, p.7). Zij verklaart voorts dat zij pas zeven jaar geleden vernam dat u christen bent (CGVS, vrouw, p.11). Dat is dan weer in tegenstrijd met uw verklaring als zou u haar al voor jullie huwelijk (in 2002) op de hoogte hebben gebracht van uw geloofsovertuiging (CGVS, p.15). Dergelijke inconsistenties ondergraven jullie geloofwaardigheid in zeer belangrijke mate.

Dat u niet als christen in Iran en Afghanistan heeft geleefd, blijkt ook als naar uw kennis van uw religie wordt gepeild. Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat u ook in Iran kerkganger zou zijn geweest maar dat u niet weet of u daar de vieringen in een protestantse of een rooms-katholieke kerk bijwoonde (CGVS, p.10).

Voorts vindt het gehoor voor het CGVS van u en uw vrouw in de “Goede Week” plaats. Als het CGVS u de vraag stelt wat er bijvoorbeeld op donderdag (“Witte Donderdag”) en de andere dagen van deze week (waaronder ook Goede Vrijdag) wordt herdacht, blijkt u dit niet te weten (CGVS, p.10). U weet zelfs niet dat zondag met Pasen het hoogtepunt van het kerkelijk jaar gevierd wordt (CGVS, p.10,11). Zelfs als het CGVS u iets later de vraag stelt wanneer u de verrijzenis van Jezus zal vieren, gaat er geen licht branden (CGVS, p.12). U zegt dat niemand u die zaken gezegd of geleerd heeft (CGVS, p.10) en dat u geen Frans begrijpt (CGVS, p.12), wat geen afdoende argumentatie is. Mocht u al jarenlang een aanhanger van het christendom zijn (sinds uw negende verklaarde u voor de DVZ, vragenlijst, punt 5), dan zou uw kennis niet afhankelijk zijn van wat een pastoor in Doornik u al dan niet vertelt.

U legt voorts de Bijbel (in het Farsi) en het Nieuwe Testament op tafel. Gevraagd of u, zagezegd christen sinds vele jaren, de Bijbel kent, antwoordt u dat u er pas na uw aankomst in België wat in gelezen heeft (CGVS, p.11). Dit is opnieuw zeer opmerkelijk. U argumenteert dat de kerk in Iran u geen Bijbel wou geven, al weet u niet waarom u dit zou zijn geweigerd (CGVS, p.11). Bovendien lijkt het logisch dat u zich in dat geval zelf een exemplaar zou hebben aangeschaft. De informatie toont aan dat er in Iran meer dan zeshonderd kerken en honderdduizenden christenen zijn. Het kan dan ook niet al te moeilijk zijn geweest om er een Farsi Bijbel aan te schaffen. Voorts gevraagd welk verhaal u momenteel in uw Farsi Bijbel aan het lezen bent, kan u daar geen antwoord op geven (CGVS, p.11). Evenmin kan u zeggen welk gedeelte van de Bijbel u momenteel doorneemt (CGVS, p.11).

Gevraagd naar enkele namen van de apostelen van Jezus Christus, zegt u er geen te kennen (CGVS, p.11). Nochtans legt u ook het Nieuwe Testament op tafel. Gevraagd naar een verhaal over Jezus, zegt u niet meer dan dat hij de mensen shirts en broden liet delen (CGVS, p.11). Als u wordt uitgenodigd om nog iets te vertellen over Jezus, antwoordt u slechts met: "Wat moet ik zeggen?" (CGVS, p.12). Het is zeer opmerkelijk dat u zonder enige kennis of begeestering spreekt over Jezus die u al zovele jaren in uw hart zegt te dragen (CGVS, p.12). Waar Jezus volgens de overlevering geboren werd, kan u niet zeggen (CGVS, p.13). U meent dat zijn vader Ishaq was (CGVS, p.13) terwijl u na lezing van uw Nieuwe Testament zal leren dat de man Yusuf (Jozef) heette.

Verder verklaart u nog dat u na uw doopsel Daniël zal heten. Wie Daniël volgens de Bijbel was, is u opnieuw geheel onbekend. Dat een man van uw leeftijd zich daar geen vragen bij stelt en de naam aanneemt omdat hij deze gewoon "mooi" vindt (CGVS, p.13), is veelzeggend. De vaststelling dat u niets weet over de religie die u al een drietal decennia zou belijden, onderstreept het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Overigens bleek ook uw vrouw niet op de hoogte van enkele zaken die een christen zou moeten weten. Uw vrouw lijkt evenmin de Goede Week te kennen en ook zij weet niet dat de christelijke kerk de dag na haar doopsel Pasen viert (CGVS, p.11). Zij meent zelfs dat de dood en de verrijzenis van Jezus Christus "vorige zondag", of een week voor Pasen werden herdacht. Gevraagd naar een verhaal uit de Bijbel geeft uw vrouw het voorbeeld van Jezus die aan het kruis stierf. Andere passages uit de Bijbel kent zij dan weer niet. Uw vrouw argumenteert dat u 's avonds te moe was om daar nog veel over te vertellen (CGVS, p.12). Echter, voor iemand die sedert zeven jaar christen zegt te zijn, heeft ook zij een onaanvaardbaar gebrek aan kennis getoond.

Wat betreft het doopsel van u en uw vrouw dat enkele dagen na het gehoor voor het CGVS zou plaats vinden, dient te worden opgemerkt dat dit dient te worden beschouwd als een privé-aangelegenheid. U bevestigt dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van deze gebeurtenis (CGVS, p.13). Dat uw vrouw niet meer weet of het doopsel zaterdag of zondag is (CGVS, vrouw, p.3), toont overigens aan dat dit niet echt een mijlpaal is in jullie bestaan. Gezien de door het CGVS gedane vaststellingen mag hier worden geponeerd dat u dit sacrament op bijzonder opportunistische wijze aanwendt met als enig doel een verblijfsstatus te bekomen.

Hoewel overbodig gezien het ongeloofwaardige karakter van uw christelijke geloofsovertuiging, kan nog worden opgemerkt dat de problemen die u en uw familie in Salang zouden hebben gekend evenmin geloofwaardig zijn gebleken. Zo kan nog worden opgemerkt dat u tijdens het interview met l'Avenir verklaard heeft dat uw vader door de Taliban werd vermoord nadat jullie in 2011 naar Salang terugkeerden. Dat u de dood van uw vader deze keer omstreeks 1995 situeert (CGVS, p.5), ondergraaft uw geloofwaardigheid verder. Ook de vaststelling dat u niet kan verduidelijken wie uw drie broers zou hebben gedood en waar en waarom dit zou zijn gebeurd, is betekenisvol (CGVS, p.6). Of zij voor of na de moord op uw moeder om het leven zouden zijn gebracht, is u overigens vreemd genoeg ook niet bekend (CGVS, p.6).

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan het relaas van u en uw vrouw niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kunnen jullie niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te weerleggen. De taskara's, het internationaal rijbewijs, de huwelijksakte, de vaccinatieboekjes en de uitwijzingsbevelen van de Iraanse autoriteiten bevestigen jullie identiteit en het feit dat jullie meerdere jaren in Iran hebben gewoond. Dit zijn evenwel elementen die in deze beslissing niet ter discussie worden gesteld. De steunbrieven van sympathisanten (een schooldirecteur en twee inwoners van Doornik) leveren geen enkel bewijs voor uw beweerde problemen in Afghanistan. In de brief van kanunnik P.(...) V.(...) stelt deze dat jullie hier in vrijheid jullie geloof kunnen beleven. Hoe de man tot de vaststelling is gekomen dat dit het christelijke geloof is, kan niet uit de brief worden opgemaakt. Andere

documenten (boekje misviering, inschrijving catechese, foto van de leerlingen van deze godsdienstlessen) kunnen aantonen dat u sinds kort naar bepaalde lessen of vieringen bent gegaan maar zeggen niets over de waarachtigheid van uw nieuwe geloofsovertuiging. Wat betreft de attesten en de foto's die aantonen dat jullie op 26 maart 2016 werden gedoopt, kan nog worden opgemerkt dat u hiermee niet aantoonde dat iemand uit uw Afghaanse vrienden- of familiekring op de hoogte is van uw démarche, noch blijkt hier uit dat deze bekering oprecht is. Geen van deze documenten kan jullie geloofwaardigheid herstellen. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker wenst vooreerst aan te voeren dat zijn gehoor, dat op 23 maart 2016 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plaatsvond, niet goed is verlopen. Hij stelt dat hij en zijn echtgenote, die eveneens die dag werd gehoord, geschokt waren na het gehoor. Verzoeker wijst op de context van de aanslagen die de dag voor zijn gehoor in Brussel plaatsvonden, en zet hieromtrent het volgende uiteen:

"Het interview gebeurde op 23 maart, hetzij de dag na de aanslagen. Verzoeker en zijn echtgenote, zoals talrijke Belgen en asielzoekers, waren door de gebeurtenissen geschokt. Zij waren zeer zenuwachtig op 22 maart alsook op 23 maart.

De context van 23 maart was bijzonder. Bij de aankomst in Noord Station, was de plaats somber vol met militairen. Er waren verschillende rijen en de passagiers waren gecontroleerd. Hetzelfde gebeurde bij CGVS waar iedere bezoeker was gecontroleerd. Er was een bijzondere en gespannen sfeer.

De beschermingsagent was zeer zenuwachtig en agressief. Hij heeft Verzoeker en zijn echtgenote ondervraagd zonder enige empathie. Hij bleek dadelijk geïrriteerd te zijn toen Verzoeker hem heeft gezegd dat hij uit België kwam omdat hij in Afghanistan of in Iran geen christen kon zijn. Hij heeft zijn christelijk geloof dadelijk in twijfel getrokken.

Verzoeker weet niet indien de zenuwachtigheid van de beschermingsagent te maken heeft met de gebeurtenissen van 22 maart maar dit is mogelijk.

De huidige raadsman van Verzoeker en van zijn echtgenote, aanwezig bij een ander verhoor op 23 maart, kunt de zenuwachtigheid van de agenten bevestigen. Het interview met de huidige raadsman van de verzoekers eindigde trouwens in de loop ervan omdat de beschermingsagent heeft geoordeeld dat hij niet in staat was om het interview kalm en rustig te voeren.

Het is mogelijk dat de agent, om die reden, blijk van een zekere zenuwachtigheid en agressiviteit ten aanzien van de verzoeker en van zijn echtgenote heeft gegeven.

Deze laatsten hadden geen houvast meer en hebben alle moeite gehad om rustig op de gestelde vragen te antwoorden.

Het is onbetwistbaar dat de interviews op datum van 23 maart in een spannende sfeer verliepen en zeker van schok voor de beschermingsagenten van CGVS.

Tenslotte werd de echtgenote van Verzoeker eerst ondervraagd. Toen zij het verhoor begon heeft de tolk haar rechtstreeks gezegd dat zij over de vervolging als christen niet moest praten omdat dit naar de zin van de beschermingsagent niet zou zijn.

Natuurlijk wordt dit in het gehoor niet gevonden maar de echtgenote van Verzoeker heeft het bevestigd aan alle personen die zij na haar verhoor heeft ontmoet.

Zij voelde zich niet goed en wist niet meer wat te zeggen of te doen.

Gaat het om een ongelukkig initiatief van de tolk ?

In ieder geval is het onbetwistbaar dat het interview in slechte objectieve en subjectieve voorwaarden verliep. Er dient ermee rekening te worden gehouden."

Van een kandidaat vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten

(zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de verklaringen die hij en zijn echtgenote daags na de aanslagen van 22 maart 2016 in Brussel aflegden beïnvloed werden door de spanning en ontredde die zij ervoeren naar aanleiding van deze gebeurtenissen, merkt de Raad op dat hoewel kan worden aangenomen dat voormelde aanslagen een psychologische en emotionele impact hadden op verzoeker en zijn echtgenote, dit gegeven evenwel geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker noch zijn echtgenote hieromtrent tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opmerkingen hebben gemaakt (stuk 8, gehoorverslag verzoeker; stuk 9, gehoorverslag echtgenote). Dat de dossierbehandelaar zeer zenuwachtig en agressief was, geen enkele empathie betoonde en dadelijk geïrriteerd bleek te zijn toen verzoeker de reden gaf waarom hij naar België is gekomen, blijkt nergens uit het administratief dossier. De ervaringen die verzoekers huidige raadsman had met dossierbehandelaars tijdens andere gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet in casu niet ter zake. Nergens blijkt uit hun respectieve gehoorverslagen dat verzoeker of zijn echtgenote als gevolg van de beweerde agressieve en zenuwachtige attitude van de dossierbehandelaar geen houvast meer hadden en alle moeite hadden om rustig op de vragen te antwoorden. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en dat hij de logica en de inhoud van de vragen begreep. Dat verzoekers echtgenote aan het begin van haar gehoor zou zijn beïnvloed door de aanwezige tolk is een blote bewering die verzoeker op generlei wijze staft en die evenmin blijkt uit het administratief dossier.

In repliek op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens een interview dat hij aan de krant *l'Avenir* gaf (aanwezig in het administratief dossier) in strijd zijn met wat hij in het kader van zijn asielaanvraag aanvoert, laat verzoeker het volgende gelden:

“Het interview verschenen in *l'Avenir* werd gemaakt op verzoek van een lokale journalist. Verzoeker wou plezier doen met het getuigen van zijn verhaal.

CGVS verwijt Verzoeker zich in het artikel als leek te hebben aangemeld en niet als christen.

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd waarom hij tijdens het interview heeft « gelogen ».

Hij is met zijn familie in het centrum van de Rode Kruis in Tournai gehuisvest, in een militaire kazerne die 850 personen onthaalt. Dit centrum telt talrijke Muslims. De relaties zijn er moeilijk en soms gespannen.

Aldus, heeft de moslimgemeenschap kwalijk genomen dat zij, als Afghanen, de islamitische godsdienst niet naleven. De kinderen van Verzoeker en van zijn echtgenote zijn op de dag van Eid naar school geweest, wat de moslimgemeenschap van het centrum heeft geschokt.

Bovendien hebben zij herhaaldelijk opmerkingen gekregen in verband met hun christelijk geloof.

Aldus, toen zij lieten weten dat zij hun derde kind « Jean » zouden noemen hebben zij verwijten gekregen.

Gelet op het elkaar geperst te zitten en de relationele problemen als gevolg ervan hebben zij gekozen niet te zeggen dat zij christenen waren. Zij hebben zich als leken aangemeld en hoopten dat het weinig reacties in de moslimgemeenschap van het centrum zou veroorzaken.

Voor het overige bewijst het lezen van het artikel van *l'Avenir* dat het verhaal overeenstemt met dit gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij CGVS. Zij probeerden enkel de toestand te verzachten en te praten over wereldlijkheid in plaats van christendom.

Trouwens is het niet ter zake dienend zich op een artikel van een lokale krant te baseren, waarvan de voorwaarden en contexten van interview onbekend zijn.

De beschermingsagent moet het verhaal van Verzoeker nagaan en de door hem overgemaakte documenten, zonder zich enkel te beroepen op een detail dat hem niet past.

De tolk aanwezig bij het interview met de journalist bevestigt dat er verschillende benaderingen zijn geweest en namelijk het feit dat het staat vermeld dat drie boers werden gedood. Verzoeker had twee broers en niet drie. Hij praat van drie broers met hemzelf.

Er is een verwarring geweest. Daar het om een gewoon artikel gaat heeft hij deze informatie niet verbeterd.

Opmerkelijk wordt deze informatie ook teruggevonden in de chronologie van de feiten opgenomen in de beslissing van CGVS. Concluant bevestigt dat hij nooit van drie dode broers heeft gesproken maar wel van twee dode broers. Zij waren drie broers (Verzoeker inbegrepen) en hij blijft alleen."

Waar verzoeker thans herhaalt dat hij tijdens het interview met de krant l'Avenir zou hebben verzwegen dat hij in Afghanistan en Iran het christendom aanhing omdat hij zou willen hebben vermijden dat hij problemen kreeg met de moslims in het opvangcentrum in België, dient hij erop te worden gewezen dat reeds in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze uitleg niet overtuigt. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers bewering als zou hij hebben verwacht dat indien hij zich in het centrum zou uitgeven voor atheïst, hij met minder afkeuring bij de moslims zou worden geconfronteerd dan wanneer hij zijn christelijke geloofsovertuiging zou opbiechten. Het houdt bovendien geen steek dat verzoeker en zijn echtgenote zich uit vrees voor negatieve reacties vanuit de moslimgemeenschap als 'leken' bij het opvangcentrum zouden hebben aangemeld, maar wel herhaaldelijk opmerkingen zouden hebben gekregen in verband met hun christelijke geloof en bovendien laten weten hebben dat zij hun derde kind de christelijke naam "Jean" zouden geven. Dat het relaas zoals verzoeker dit deed ten overstaan van de journalist van l'Avenir voor het overige overeenstemt met de verklaringen die verzoeker aan de Belgische asielinstanties heeft afgelegd, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. In tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden, betreft het hier geenszins een detail maar een element dat de kern van zijn asielaanvraag uitmaakt, aangezien hij aangaf zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen die zijn christelijke overtuiging aldaar teweeg bracht. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de verwerende partij zich voor haar feitenrelaas zou hebben gebaseerd op informatie uit voormeld interview met de krant l'Avenir, meer bepaald waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker drie broers had, wijst de Raad hem erop dat hij tijdens zijn gehoor zelf heeft aangegeven dat hij drie broers had en dat zij overleden zijn (stuk 8, gehoorverslag verzoeker, p. 5).

Verzoeker betoogt dat het om een misverstand gaat waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat waar verzoeker aangaf in Iran af en toe naar een kerk te zijn geweest, zijn echtgenote ontkende dat er kerken zouden bestaan in Iran. Met 'kerk' zou verzoeker immers bedoeld hebben op zogenaamde huiskerken ('églises de maison'), die door zijn echtgenote niet zouden zijn beschouwd als 'kerken'. Verzoeker verwijst naar een artikel waarin deze 'églises de maison' worden omschreven als woningen waar christenen samenkomen bij gebreke aan een plaats voor de eredienst (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift). De Raad acht deze uitleg niet overtuigend. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt immers dat er in Iran wel degelijk kerken bestaan in de eigenlijke zin van het woord die tevens als dusdanig herkenbaar zijn (zie artikel Wikipedia 'Christianity in Iran'). Indien de kerk die verzoeker in Iran bezocht in werkelijkheid een woning was die dienst deed als gebedshuis, dan kan worden verwacht dat hij dit zou hebben aangegeven toen hem hierover tijdens zijn gehoor vragen werden gesteld, quod non (stuk 8, gehoorverslag verzoeker, p. 10). Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoekers vrouw als christen niet op de hoogte is van het bestaan van kerken in Iran (stuk 9, gehoorverslag echtgenote, p. 7).

Verzoeker geeft verder aan dat zijn echtgenote op de hoogte was van zijn christelijk geloof, maar dat zij zich zelf slechts bij haar aankomst in België heeft bekeerd. In dit verband merkt hij op dat de levensomstandigheden van zijn familie in Afghanistan en Iran zeer moeilijk waren en zij er regelmatig werden bedreigd en "bestoken". In Iran zouden zij verborgen hebben geleefd omdat zij er geen verblijfstitels hadden. Verzoekers echtgenote zou ook verschillende miskramen hebben gehad. Het zou niet haar prioriteit geweest zijn om zich te bekeren, te meer daar dit verboden zou zijn geweest. De Raad stelt vast dat verzoeker geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zijn echtgenote heeft verklaard pas zeven jaar geleden te hebben vernomen dat hij christen is, daar waar hij beweerde haar reeds voor hun huwelijk daarvan op de hoogte te hebben gebracht (stuk 9, gehoorverslag echtgenote, p. 11).

respectievelijk stuk 8, gehoorverslag verzoeker, p. 15). Evenmin doet verzoeker afbreuk aan de vaststelling dat zijn echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze zich zeven jaar geleden tot het christendom heeft bekeerd en dus niet pas na haar aankomst in België (stuk 23, vragenlijst, vraag 3.5).

Aangaande de gebrekkige kennis van het christendom die zowel bij verzoeker als bij zijn echtgenote werd vastgesteld, laat verzoeker het volgende gelden:

“CGVS vindt ook opmerkelijk dat Verzoeker niet weet of hij in Iran vieringen in een protestantse of een rooms-katholieke kerk bijwoonde. Het is nochtans normaal. Het gaat om bijeenkomsten van christen in “églises de maison / huiskerken” . Ze hebben geen vereringsplaatsen. Dat zijn officiële verenigingsplaatsen voor Christen. (stuk 6)

(...)

Zij kunnen de christelijke feesten niet beschrijven, de naam van de apostels of de betekenis van de naam « Daniel » niet geven, naam ontvangen door de verzoeker kort na zijn verhoor, bij zijn doop.

Alle bewijsdocumenten overgelegd na het verhoor door de vorige raadsman van Verzoeker en van zijn echtgenote werden enkel en alleen door CGVS uit de weg geruimd. Het betreft toch documenten uitgaande van officiële gezagdragers van de christelijke kerk. Deze omschrijven het proces ingesteld door Verzoeker en zijn echtgenote om gedoopt te zijn en in de christelijke gemeenschap te Tournai opgenomen te zijn.

Het gaat niet om sympathie- of steunbrieven.

Het christelijk geloof wordt niet absoluut bewezen door middel van kennis van apostels of de precieze betekenis van de christelijke feesten.

De door de beschermingsagent van CGVS gestelde vragen betreffen godsdienstonderwijs. Verzoeker en zijn echtgenote zijn enkel in de leerfase van godsdienstonderwijs.

Verzoeker voerde aan dat hij zich christen voelde omdat zijn vader zich heeft bekeerd terwijl hij jong was en dat hij erover had gesproken toen hij kind was. Hij heeft zijn vader bijna niet gekend. Bij het overlijden van zijn moeder en van zijn broers werd Verzoeker op de leeftijd van negen jaar door zijn vader aan een Iraanse familie toevertrouwd. Hij heeft hem niet meer gezien en kwam in Afghanistan na het overlijden van zijn vader terug. Toen hij klein was had hij weinig contacten met zijn vader die voor zijn werk vaak op reis was.

Toch is de vaderlijke figuur aanwezig en symbolisch. Verzoeker voelt zich geestelijk naast zijn vader. Bijgevolg heeft hij deze in zijn geestelijke ontwikkeling gevolgd.

Verzoeker kon langduriger worden ondervraagd over de oorsprong van zijn geloof en van de betekenis voor hem.

De beschermingsagent heeft zich beperkt tot het stellen van theoretische vragen, exclusief gebaseerd op de theoretische benadering van het christelijk geloof.

In dit geval is het partijdig en niet ter zake dienend dat Verzoeker onmiddellijk heeft erkend dat hij het christeloof geloof had, ingevolge zijn persoonlijk levensverhaal en het verband met de vader en heeft erkend het godsdienstonderwijs niet te kennen.

De christelijke godsdienst is verboden in Afghanistan en in Iran (Voor Iran specifieke situatie – stuk 6). Hij poogde contacten met christenen te hebben maar het was natuurlijk niet gemakkelijk.

Zijn kennis van godsdienstonderwijs is bijgevolg onvolledig, wat niets wil zeggen over zijn christelijk geloof.”

De Raad is van oordeel dat de kennis aangaande het christendom waarnaar bij verzoeker en zijn echtgenote werd gepeild tijdens hun gehoor basiskennis betreft die verondersteld mag worden aanwezig te zijn bij iemand die voorhoudt reeds meerdere jaren de christelijke leer te volgen en ten gevolge hiervan problemen te hebben gekend. Het betoog omtrent verzoekers levensloop, de betekenis

van zijn geloof en de band met zijn vader kan hier geen afbreuk aan doen. In zoverre verzoeker zijn gebrekkige kennis wenst te verschonen waar hij stelt dat het christendom verboden is in Afghanistan en Iran (onder verwijzing, wat Iran aangaat, naar informatie gevoegd als stuk 6), dient hij erop te worden gewezen dat een dergelijk verbod niet blijkt uit de door hem gevoegde informatie, en dat daar in kan worden gelezen dat er officieel erkende kerken bestaan in Iran. Het loutere gegeven dat hij zijn geloof niet in alle openheid kon beleven en het voor hem niet eenvoudig was om in contact te komen met geloofsgenoten, kan niet volstaan om zijn frappante gebrek aan kennis aangaande het christendom te verklaren. De door verzoeker neergelegde documenten uitgaande van officiële gezagdragers van de christelijke kerk bevatten geen enkele objectief element dat kan staven dat verzoeker en zijn echtgenote in Iran en Afghanistan als christenen hebben geleefd, laat staan dat zij omwille van hun geloofsovertuiging aldaar de problemen hebben gekend die zij aanhalen.

Het door verzoeker gevoegde attest van vicaris M. V. (stuk 3), de getuigenis van enkele leden van de vereniging 'L'amour des mamans change le monde' (stuk 4) en de brief van mevrouw K. A. M. (stuk 5) hebben alle een gesolliciteerd karakter en zijn niet bij machte om hoger weergegeven vaststellingen omtrent de gebrekkige kennis van verzoeker en zijn echtgenote te weerleggen of te verklaren.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, het district Salang in de provincie Parwan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation" van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in verzoekers district Salang relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit verzoekers district Salang nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in het district Salang in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in dit gebied aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat er in de provincie Parwan wel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij voegt evenwel geen informatie waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Salang in de provincie Parwan niet actueel of correct

zou zijn. Derhalve doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat er actueel voor burgers in zijn regio van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verzenden. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. Verzoekster vraagt in fine van zijn verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verzenden. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF